

"עולים כיתה" - פרק 27- לחיות בהוסטל לאנשים על הרצף האוטיסטי

דורין: "עולים כיתה" הפודקאסט של מורי העתיד חושבים חינוך עושים חינוך מדברים חינוך קובי: במסגרת סדרת הפרקים שלנו, העוסקים באנשים עם מוגבלויות, אני שמח לארח היום את בני פלדה. בני הוא חבר בצוות, העוסק במלאכת הכנת הפודקאסטים שלנו, הוא אחראי על תמלול הפרקים והנגשתם לאנשים כבדי שמיעה, כדי שנוכל להעלותם לאתר מכללת סמינר הקיבוצים, אם לא האזנתם לפרקים הקודמים, אני מזמין אתכם להאזין בסוף הפרק הזה, גם לפרק 13 עם ד"ר עדי שרעבי ראשת התכנית שלנו, ולפרק 18 עם המורה אוריין עותמי דמארי, העוסקים בחינוך מכיל.

אני קובי דביר, ואתם מאזינות ומאזינים ל"עולים כיתה", הפודקאסט של התכנית לתואר שני אם טיץ', בסמינר הקיבוצים, בפודקאסט הזה אנחנו מדברים עם ועל מורות ומורים, ועל המעשה החינוכי. הפעם נדבר על החיים בהוסטל, על אנשים על הרצף האוטיסטי, אני שמח לארח היום את בני פלדה, בני ברוך הבא.

בני: תודה רבה גם לך.

קובי: בוא נתחיל הפעם, דווקא מזה שאתה תציג את עצמך.

בני: טוב אני בני פלדה, אני בן 30 אני גר בהוסטל "בית הידידות", מזה 9 שנים עוד מעט 10. והחלום שלי הוא להקים את חגיגת ה-10 שנים להוסטל שלנו, ואני עובד פה בסמינר הקיבוצים כבר 8 שנים, בתמלול פודקאסטים, כי אוהדוס ביקש ממני, הבוס שלי.

קובי: אוהדוס זה אוהד כץ.

בני: כן זה הוא.

קובי: בני ספר לי קצת על הילדות שלך, גדלת ברמת גן.

בני: כן.

לאיזה בית ספר הלכת, מה, איך היה בילדות?

בני: היה טוב בילדות, אבל הלכתי ל-3 בית ספר, בית ספר "הגפן" "מצדה" ו"שקמים".

קובי: שזה כמו יסודי, חטיבה ותיכון.

בני: כן.

קובי: ומה למדת שם?

בני: שמע, למדתי הרבה מקצועות, למדתי מוזיקה בבית ספר "שקמים", למדתי יוגה עם המורה מצדה פלג, שהייתה מאוד, הכי טובה, ב.....

קובי: שאותה אתה ממש זוכר.

בני: כן, וגם למדתי מוזיקה עם המורה אירנה, שהתאהבתי בה אהבת מוות.

קובי: מוזיקה, מה איזה מוזיקה למדת לנגן?

בני: למדתי לנגן, כן ניגנתי 10 שנים בפסנתר.

קובי: ניגנת, ואתה כבר לא, או שאתה עדיין מדי פעם ופעם?

בני: כבר לא, מדי פעם רק כשאבא מאתגר אותי.

קובי: מה זה אומר מאתגר? רוצה שתלמד יצירה חדשה, או מה?

בני: הוא אוהב שאני עושה קונצרטי על.

קובי: למי?

בני: לסבתות שלי.

קובי: והן באות לבקר, ואז אתה עושה להן קונצרט?

בני: לא.

קובי: אז?

בני: אני בא לבקר אותן, ואז אני עושה להן קונצרט.

קובי: ואז אתה מנגן לשתייהן, ל-2 הסבתות יש פסנתר בבית?

בני: לא, רק לאחת, לרוזה מדג'ר.

קובי: ואז כשאתה בא לבקר אותה, אתה עושה לה קונצרט?

בני: לא, אני מתאמן אצלה, זה מקום האימונים שלי, כן נכון.

קובי: אתה זוכר יצירה שניגנת לה פעם אחרונה?

בני: פעם אחרונה ניגנתי את "ניוקטורן" של שופן.

קובי: אני מת על שופן.

בני: באמת?

קובי: כן.

בני: כן זה מלחין קלאסי.

קובי: ממש יש לו דברים נהדרים. ומתי עברת להוסטל בעצם?

בני: עברתי אליו באפריל 2014.

קובי: כשהיית בן 18?

בני: לא שהייתי בן 21.

קובי: אוקי. אז בעצם אחרי שסיימת בית ספר, מיד עברת להוסטל?

בני: אפשר להגיד שגם וגם, אבל שסיימתי את הבית ספר, הייתי כבר בהוסטל.

קובי: אוקי, זאת אומרת, חלק מהזמן הלכת מההוסטל אל בית הספר.

בני: נכון.

קובי: האחרון. ואיך החלטתם במשפחה לאיזה הוסטל ללכת? היו אפשרויות? בדקתם? ביקרתם?

בני: זה לא ידוע לי. אבל ההורים החליטו, שאני אגור בהוסטל לשארית חי. לאיזה הוסטל "בית הידידות", שיש שם אחראית בית מיה לוינטל, שאותה גם ראיינתי, שעוזבת עוד מעט, ותחליף אותה אולגה גרשגורן.

קובי: ואז ההורים לקחו אותך לבקר פעם ראשונה בהוסטל.

בני: אבא לקח אותי לבקר פעם ראשונה.

קובי: כן, ואיך היה הביקור הזה?

בני: הביקור היה נחמד. פגשתי אפילו את איתננה אם הבית.

קובי: ואהבת אותה כבר מהפעם הראשונה.

בני: שמע היא מאוד חמודה.

קובי: כן.

בני: והיא משקיעה המון רגש ומאמץ בכל ענייני הבית.

קובי: שזה מקסים. ותספר לי על המעבר מהבית של ההורים להוסטל. איך הרגשת? מה חשבת?

בני: חשבתי שכל החברים והמדריכים לא יאהבו אותי, בזמן שעברתי להוסטל, אבל כנראה שטעיתי.

קובי: אני שמח שטעית, תספר לי על הפחד הזה, למה פחדת ש...למה?

בני: פחדתי שהמדריכים לא יאהבו אותי.

קובי: למה?

בני: לא יודע פשוט למה, אבל אני חושב שה... אם אני עברתי לגור בהוסטל, זאת אומרת שאני לא ישן עם ההורים לתמיד.

קובי: נכון.

בני: אני רק מבקר אותם בסופי שבוע, למעט "שבתות נשאים"

קובי: וזה הטריד אותך בהתחלה?

בני: בהתחלה זה הטריד אותי, אבל התרגלתי.

קובי: והיום אתה נהנה.

בני: כן. מאוד.

קובי: אני שמח. אז החשש הזה הגעת, ואז החשש התפוגג, כי הכרת את המדריכים, ואת החברים האחרים בהוסטל.

בני: כן.

קובי: כמה חברים יש בהוסטל?

בני: 24 חברים.

קובי: כולל אותך.

בני: כן.

קובי: ואת כולם אתה מכיר.

בני: כולם, כן.

קובי: ואתה ישן בחדר לבד? או כל אחד יש לו חדר משלו, או ישנים ביחד, איך זה הולך?

בני: כל אחד יש לו חדר משלו, אני ישן בחדר לבד.

קובי: ואתה אמרת, שאתה רואה את ההורים רק בסופי שבוע, וחוץ מ"שבתות נשאים"

בני: כן.

קובי: מה זה "שבתות נשאים"

בני: "שבת נשאים" זה בתחילת כל חודש, שאנחנו עושים בה, אנחנו נשאים בהוסטל, ולא יוצאים להורים, ומגיעים אלינו "בית דניאל", ואנחנו כל שבת יוצאים לפארק, לטיול בפארק.

קובי: ובשבת הזאת, ההורים באים לבקר אתכם? או שלא?

בני: לא.

קובי: לא. אז יש ממש פעם בחודש, אתה לא רואה את ההורים ממש הרבה זמן.

בני: כן.

קובי: ואיך אתה עם זה?

בני: אני זה בסדר גמור.

קובי: יופי. תתאר לי קצת בני את שגרת היום, יום רגיל בהוסטל, מתי קמים, מה עושים, מי הולך לעבודה, מי לא?

בני: האמת שכולם הולכים לעבוד.

קובי: איפה?

בני: ב"צ'יימס כפר עופרים", "חוזה", "בנק הפועלים", "בר אילן", אפילו אני עובד כאן יחד עם אורי.

קובי: ושניכם עושים את אותו תפקיד? אמרנו שאתה מתמלל של פודקאסטים, אז גם הוא עושה את זה?

בני: לא.

קובי: אז מה הוא עושה?

בני: הוא עובד בקפיטריה. כן.

קובי: ואמרת נגיד, "בר אילן", מה עושים ב"בר אילן"?

בני: אורי נמצא שם כל ימי שני ושלישי, הוא לומד שם ידע כללי.

קובי: הוא לומד. ובבנק הפועלים?

בני: בבנק הפועלים עובד גל.

קובי: מה הוא עושה שם?

בני: הוא ממיין צ'קים, לפי תאריכים, ולפי חודשים.

קובי: מעניין. ואז בוא לרגע נחזור לשגרת היום שלך, מתי קמים בבוקר?

בני: אני קם בבוקר, ב-7:30 בבוקר.

קובי: כולם קמים באותה שעה? או שרק אתה, כל אחד מתי שהוא רוצה?

בני: רק אני. רק אני.

קובי: מתי שבא לך?

בני: כן.

קובי: ואתה שם שעון?

בני: שמתי שעון מעורר בפלאפון.

קובי: כן.

בני: כן.

קובי: ואז מה עושים? יש ארוחת בוקר? מי מכין? איך זה הולך?

בני: לא. אנחנו קודם כל לפני העבודה, אנחנו מכינים אוכל לתעסוקה, אני למשל מכין תפוח וגמבה.

קובי: זאת אומרת, יש לכם מטבח, ואתה מכין את ארוחת הבוקר שלך?

בני: כן.

קובי: ולמה דווקא תפוח וגמבה?

בני: הם הכי טעימים.

קובי: אותם אתה הכי אוהב?

בני: כן.

קובי: נגיד אתה לא רוצה כריך?

בני: לא.

קובי: אוקי. אז. וזה מה שאתה מביא איתך לעבודה בסמינר הקיבוצים. כשאתה בא?

בני: כן.

קובי: ואז כל אחד הולך לעבודה שלו. וחוזרים מתי?

בני: מתי שבא להם, באיזה שעות, לפעמים אולי ב-16:00.

קובי: זאת אומרת, לכל אחד יש לו שעות אחרות.

בני: כן נכון.

קובי: ובסמינר, תתאר לי את התפקיד שלך. תתאר לי מה אתה עושה פה.

בני: אני כמו שציינת מקודם קובי, אני מתמלל פודקאסטים של התוכנית שלך, של קליידוסקופ, ושל החוג להיסטוריה.

קובי: שאיך זה הולך, מה עושים?

בני: מקלידים את מה שאתם אומרים.

קובי: זאת אומרת, אתה יושב ומאזין ומקליד, את מה שאנחנו אומרים.

בני: כן.

קובי: ואז מעלים את זה לאתר של המכללה. יצא לך לראות את זה באתר של המכללה?
לא?

בני: לא יצא לי. אבל יצא לי לראות את זה בספוטיפיי.

קובי: וזה מעניין.

בני: כן כנראה שזה באמת מעניין.

קובי: אני שמח.

בני: קובי.

קובי: כן.

בני: איך אתה התחלת את הפודקאסט שלך "עולים כיתה"?

קובי: שאלה מצוינת. האמת שקיבלנו המלצה. האחת הסטודנטיות שלנו שאמרה לנו, אתם יודעים שהכל היום בספוטיפיי, כולם עושים הכל בספוטיפיי, כולם שומעים פודקאסטים כל הזמן, איך זה שאין לכם פודקאסט, ועדי הסתכלה עלייה ואמרה, את יודעת מה? זה רעיון נהדר, ואז וככה נולד הרעיון, אז אני רגע אספר למאזינים שלנו, ששמעו אותך עכשיו, ככה שולף שאלה, שבעצם אתה מאוד רגיל גם לשאול שאלות, כי יש לך גם פודקאסט משל עצמך, נכון אז ספר על הפודקאסט הזה איך קוראים לו?

בני: נכון. לפודקאסט שלי קוראים לו "כל המדריכים אצלי".

קובי: ומה אתה עושה בפודקאסט הזה?

בני: אני מראיין מדריכים שלי בהוסטל.

קובי: וכמה פרקים כבר היו?

בני: יש עכשיו 7 פרקים.

קובי: 7 פרקים. וראיינת מדריכים מהוסטל שלך?

בני: כן.

קובי: איך אתה בוחר את מי לראיין?

בני: קודם כל יש ישיבת צוות, ואז....

קובי: מי בצוות?

בני: שי ישראל, המנהל שלנו.

קובי: כן.

בני: ואז....

קובי: אתה יושב איתו?

בני: אני יושב, לא אני יושב עם כל הצוות של ההוסטל.

קובי: כן.

בני: ואז אני אומר, המרואיין הבא לפודקאסט "כל המדריכים אצלי" הוא- ואז אני בוחר את המדריך.

קובי: אוקי, ואז איך אתה מכין שאלות?

בני: אני כותב אותם.

קובי: איך אתה חושב על השאלות, אבל?

בני: יחד עם המדריכים.

קובי: זאת אומרת אתה יושב עם המדריך, שאתה מראיין, ואתה חושב איזה שאלות תשאלו אותו.

בני: כן.

קובי: רעיון נהדר. ואיך אתם מקליטים את זה?

בני: עם מכשיר הקלטה שגיא מביא.

קובי: מי זה גיא?

בני: המתנדב שלי.

קובי: שמאיפה הוא מגיע?

בני: לא יודע מאיפה הוא מגיע.

קובי: לא. אבל הוא מגיע מה פעם בשבוע להוסטל? או....

בני: כן. הוא מגיע יום רביעי בשבוע להוסטל.

קובי: כל יום רביעי. ומה התפקיד שלו בהוסטל? במה הוא מתנדב?

בני: הוא מתנדב לעזור לי בפודקאסט.

קובי: הוא מגיע במיוחד בשבילך?

בני: כן.

קובי: וואי נהדר. ויש לו מכשיר הקלטה מיוחד?

בני: כן.

קובי: כי אנחנו נגיד מקליטים באולפן המיוחד, של הקלטת פודקאסטים בסמינר הקיבוצים, יש אולפן הקלטות פה, ולכם אין אולפן כזה, אז איך אתם מסתדרים?

בני: גיא מביא את הלפטופ שלו, הוא שם את מכשיר ההקלטה במרכז, וישר אנחנו מקליטים עם המדריך.

קובי: ואז אתם עורכים את זה? או....

בני: הוא עורך.

קובי: הוא עורך את זה.

בני: כן.

קובי: ויש לכם גם פתיח נהדר, נכון?

בני: כן.

קובי: שמי מקריין אותו?

בני: אני.

קובי: ואוהד, אוהד גם מדבר בפתיח, נכון בעל המוזיקה.

בני: כן זה.

קובי: שבהתחלה.....

בני: כן.

קובי: אז זה כיף נורא. אז קודם כל אנחנו מזמינים את כל המאזינים שלנו, להאזין גם לפודקאסט הנהדר של בני, "כל המדרכים אצלי", ושזה מאוד כיף.

אז אני חוזר איתך רגע לשגרת היום שלכם, אחרי שחוזרים מהעבודה, מה עושים בהוסטל? באים יש ארוחת צהריים? כמו איך זה הולך?

בני: יש ארוחת צהריים. ויש גם חוגים.

קובי: יש אחרי הצהריים חוגים.

בני: כן.

קובי: איזה למשל?

בני: למשל חוג יוגה. חוג ספורט.

קובי: יוגה. אני זוכר שאמרת שאהבת כבר בתיכון.

בני: כן.

קובי: אז אתה עושה אתה עדיין, אוהב יוגה?

בני: לא. הפסקתי.

קובי: הפסקת לאהוב.

בני: כן.

קובי: אבל אתה הולך עדיין, או שפשוט חייבים ללכת לחוגים, או שכל אחד בוחר?

בני: לא, אני רק צופה.

קובי: אתה הצופה. חייבים לבוא, אבל לא חייבים לעשות?

בני: אפשר גם לא, וגם לא.

קובי: אפשר גם לא לבוא בכלל, אז אתה יכול לבחור, איזה חוג בא לך?

בני: כן יש גם חוג דיג, עם סטיבן ג'ונס.

קובי: מה זה?

בני: חוג כלים מוזיקליים, שסטיבן עושה.

קובי: אוקי.

בני: שכל כך מצפה שאני אראיין אותו בפודקאסט.

קובי: הוא הבא בתור.

בני: נראה לי. אבל יש לו גם שיר, שהוא כל כך רוצה שאני אראיין אותו. השיר הולך ככה, רוצה לשמוע קובי?

קובי: כן.

בני: "בני תראיין אותי, בני תראיין אותי, בני תראיין אותי, בני תראיין אותי"

קובי: טוב נראה לי שאחרי כזה שיר אתה חייב לראיין אותו.

בני: נראה לי.

קובי: אין ברירה אז.

בני: וגם חוג כלבים.

קובי: חוג שמה, מביאים אליכם כלבים להוסטל?

בני: כן.

קובי: איזה כלבים?

בני: יש לנו כלב אחד גדול, ששמו לוקס, רועה גרמני.

קובי: כן.

בני: וכלב אחד קטן שקוראים לו תומס.

קובי: ומה אתם עושים איתם?

בני: לומדים לאלף אותם.

קובי: תתאר לי.

בני: אני לא יודע איך לתאר לך בדיוק אבל....

קובי: מה אתם מלמדים אותם לעשות למשל?

בני: שב ארצה.

קובי: והם יודעים?

בני: כן.

קובי: וזה מצליח?

בני: אני מניח שזה מצליח.

קובי: אוקי איזה עוד חוגים?

בני: אופניים.

קובי: שזה רוכבים בתוך ההוסטל? או יוצאים החוצה?

בני: יוצאים החוצה.

קובי: ואתה אוהב את זה?

בני: לא. זה מסוכן עבורי.

קובי: אוקי. אז מי עושה את זה?

בני: מדריך החוג, שאני לא יודע מה שמו.

קובי: לא יש זה מסוכן עבורך, או כל הדיירים בהוסטל? יש כאלה שכן עושים?

בני: יש כאלה שכן עושים, אבל זה לא מסוכן עבורם, זה מסוכן עבורי, כי אני יכול ליפול ולהיפצע.

קובי: הבנתי. אז איזה חוגים אתה כן עושה, מתוך כל מה שאמרת.

בני: כלבים ודיג'.

קובי: כלבים ודיג'. מה איזה כלי נגינה יש?

בני: חליל אינדיאני.

קובי: חליל אינדיאני. מה זה חליל אינדיאני? שזה לא כמו חליל רגיל?

בני: לא כמו חליל רגיל.

קובי: אז מה זה עושה חליל אינדיאני?

בני: מהפנט אותך. מהפנט.

קובי: באמת אז תביא פעם הבאה תעשה לי.

בני: אני לא יודע לעשות. רק סטיבן יודע לעשות.

קובי: רק הוא? אז הוא מהפנט אתכם.

בני: מהפנט אותי.

קובי: הבנתי. והוא מצליח להפנט אותך?

בני: מצליח.

קובי: מעולה. ונגיד לנגן על פסנתר, אתה מנגן בהוסטל, כי למדת אמרת?

בני: למדתי. כן.

קובי: ואתה מנגן בהוסטל?

בני: עכשיו אני כבר לא. רק שאבא מאתגר אותי.

קובי: הבנתי. בהוסטל יש לכם, יש לך משימות, שאתה צריך לעשות?

בני: ניגוב שולחן.

קובי: כל יום.

בני: כן.

וגם אחרי שאוכלים ארוחת ערב .

קובי: זאת אומרת, זה ניגוב שולחן, אחרי ארוחת ערב.

בני: כן.

קובי: ויש מישהו שעושה את זה אחר הצהריים?

בני: שכחתי, לא. שכחתי לציין שיש עוד חוג.

קובי: איזה?

בני: כדורסל.

קובי: וואו זה טוב. ואתה עושה?

בני: כן.

קובי: מעולה. אז אמרנו שיש לך גם משימה, של לנגב את השולחן. יש עוד דברים?, עוד משימות שאתה צריך?

בני: כן החלפת מצעים. וגם לעשות כביסה.

קובי: אתה עושה כביסה?

בני: כן.

קובי: רק את שלך, או של כולם?

בני: לא, רק את שלי.

קובי: רק את שלך? יש לכם מכונת כביסה ומייבש, או שתולים?

בני: יש לנו מכונת כביסה ומייבש.

קובי: אז אתה אחראי. וזה כל יום עושים כביסה, או פעם בשבוע?

בני: פעם בשבוע אני עושה. כל יום רביעי.

קובי: כל יום רביעי. לכל אחד יש יום אחר?

בני: כן.

קובי: נהדר. ואז אתה עושה כל יום רביעי עושה, גם את המייבש, וגם אתה מקפל?

בני: אני מקפל כן.

קובי: כל אחד מקפל את הכביסה שלו.

בני: כן קובי. כל אחד מקפל את הכביסה שלו.

קובי: מצוין. ומתי הולכים לישון?

בני: אני ב-00:00 הולך לישון.

קובי: כל אחד מתי שהוא רוצה, או שיש שעת כיבוי אורות לכולם?

בני: לא, כל אחד הולך לישון מתי שהוא רוצה.

קובי: זאת אומרת, כל אחד אחראי לזמן שלו.

בני: כן יש גם תוכניות טלוויזיה, שאני אוהב לראות.

קובי: יש לך טלוויזיה בחדר?

בני: כן, אבל היא לא פעילה, אני רואה בסלון.

קובי: למה?

בני: טלוויזיה שלי לא פעילה באמת, אני רואה את "הישרדות" "ארץ נהדרת" ו"האח הגדול"

קובי: וכולם יושבים ביחד ורואים?

בני: לא. רק אני.

קובי: רק אתה, והשאר רואים בחדר שלהם?

בני: לא. השאר לא רואים?

קובי: לא רואים בכלל.

בני: לא.

קובי: כי לא אוהבים.

בני: לא אוהבים. לא מעניין אותם לראות את זה.

קובי: אוקי. ולמה אתה אוהב דווקא הישרדות נגיד?

בני: זו תוכנית ריאליטי הכי מצליחה, בהנחייתו של גיא זוארץ, אתה לא רואה הישרדות קובי?

קובי: לא. הפסקתי.

בני: חבל.

קובי: כן? אתה ממליץ לי?

בני: כן.

קובי: ולמה דווקא זה?

בני: יש המון משימות מעניינות.

קובי: פעם ראיתי שאוכלים שם ג'וקים, זה היה נראה לי נורא.

בני: כן נורא מגעיל.

קובי: נורא, זוועה, אז אתה אוהב לראות את זה, למרות שזה מגעיל?

בני: כן אני נורא אוהב לראות את המשימות.

קובי: אוקי.

בני: מועצות שבט.

קובי: נכון, אבל לא הייתי עושה את המשימות האלה.

בני: יפה מאוד שלא, קובי.

קובי: ספר לי בני, קצת על המשפחה שלך.

בני: יש לי הורים, אלי ורונית, שהם התחתנו בקאנטרי קלאס, לפני הרבה זמן.

קובי: הרבה זמן.

בני: יש את אחי טל פלדה.

קובי: כן.

בני: שהוא היה גר בירושלים, והוא לומד פסיכולוגיה וניהול.

קובי: בירושלים.

בני: כן.

קובי: ואמרת שאתה רואה את.... בסופי שבוע נמצא בבית, אז גם טל נמצא בבית בסופי שבוע?

בני: לפעמים כן, ולפעמים לא.

קובי: גם הוא לא תמיד מגיע הביתה.

בני: מתישהו כן. אבל רק הוא באמת מגיע הביתה לפעמים.

קובי: הבנתי, הוא יותר גדול ממך? הוא יותר קטן ממך?

בני: יותר קטן ממני.

קובי: יותר קטן בכמה?

בני: הוא בן 28.

קובי: הבנתי, ואז הוא תמיד היה האח הקטן שלך.

בני: תמיד.

קובי: ואתה אוהב את זה, שיש לך אח קטן?

בני: כן אני אוהב.

קובי: יופי, ואז מה, איך אתה מתקשר עם ההורים? נגיד ביום יום, אתה מתקשר אליהם? או לטל? אתה מתקשר אליהם? אתה מדבר איתם? במהלך השבוע, או שרק בסופי שבוע?

בני: רק בסופי שבוע. שאני נפגש איתם, אני מדבר איתם.

קובי: ואין וואטסאפ, לסמס, או דברים כאלה, לא?

בני: לפעמים יוצא לי.

קובי: לפעמים יוצא לך.

בני: כן קובי.

קובי: יופי. והם שומעים את הפודקאסט שלך?

בני: שומעים, אפילו מתלהבים.

קובי: כן? איזה יופי. מה הם אמרו למשל? איזה פרק הם הכי אהבו?

בני: הפרק שהם הכי אהבו, של שי, המנהל שלנו.

קובי: כן? ספר לי על שי, ועל הפרק שהיה איתו.

בני: שי הוא המנהל שלנו, אבל אתה כבר יודע עליו, כמה דברים שסיפרתי עליו.

קובי: נכון. אני שמעתי, אבל המאזינים שלנו לא כולם שמעו את הפרק, אז ספר משהו ככה מעניין, כדי שהם אולי יוכלו לשמוע את הפרק.

בני: שי הוא המנהל. הוא המנהל הבכיר. הוא נשוי לאישה שקוראים לה נעמה, יש לו ילדה, הוא היה אחראי בית, ב"בית הקרן" ואחר כך הוא עבר לנהל בהוסטל שלנו.

קובי: איזה יופי בני. לקראת סיום, הגענו לפינת השאלון המהיר, אני שואל, ואתה זורק את המילה הראשונה שעולה לך בראש. מוכן?

בני: יאללה

קובי: מעולה "בית הידידות"

בני: בית

קובי: אבא ואמא

בני: נפלאים

קובי: "כל המדריכים איתי"

בני: פודקאסט נדיר שכולם תמיד חולמים עליו

קובי: שי ישראל

בני: מנהל

קובי: פסנתר

בני: פסנתר קלאסי

קובי: טל

בני: איחו

קובי: "שבת נשאים"

בני: שבת כיפית שכל המדריכים והחברים נפגשים ומתגבשים ביחד.

קובי: סמינר הקיבוצים

בני: מקום טוב לעבוד בו, ולצאת אפילו לגיבושים יחד איתו, ועם האירועים.

קובי: בני, אני מאוד מאוד מודה לך, שהתארכת אצלנו בפודקאסט. אני גם מודה לך, על כל העבודה שאתה עושה בשביל הפודקאסט שלך, והתמלולים שאתה עושה עבורנו, אז תודה, ותודה שהתארכת אצלנו, וכיף שאנחנו מכירים אותך.

בני: תודה, ותרשה לי להוסיף, גם שהבוס שלי אוהדוס, אומר לי לעשות את זה.

קובי: אבל אתה נהנה לעשות את זה.

בני: כן אבל לפעמים יש כמה דברים שאני לא מבין.

קובי: כמו מה למשל?

בני: כמו המילים, כמו יש גם מילים שאני לא מבין בכלל.

קובי: ואז אוהד עוזר לך.

בני: או אוהדוס, או רני, או גל.

קובי: אז יש מי שעוזר לך.

בני: כן.

קובי: אז כיף.

בני: ולפעמים אפילו האורחים שלך מדברים מהר.

קובי: כן? אז להאט אותם פעם הבאה?

בני: פעם הבאה להאט אותם, כן קובי.

קובי: סבבה, תודה בני.

בני לוקח לקובי את תפקידו: כן אפשר לעשות. עולים כיתה "כאן סיימנו, אנחנו מחכים לכם בדף הפייסבוק של התכנית שלנו, שם תוכלו להגיב על הפרק ששמעתם, לשתף בתובנות שלכם, או לשאול שאלות, חפשו" תואר שני מוסמך בהוראה אם טיץ', סמינר הקיבוצים. "אני רוצה להודות לד"ר עדי שרעבי, ראש התוכנית מוסמך בהוראה, אם טיץ', בסמינר הקיבוצים, על המקצועיות בהכנת הפרק, לאוהדוס כץ, מהמרכז החדשנות במכללת סמינר הקיבוצים, ולכם על ההאזנה.

אני קובי דביר, ואתם מוזמנות ומוזמנים, לדרג את הפודקאסט שלנו בחנויות האפליקציות, ולסמן עוקב, כך אתם תקבלו התראה על כל פרק חדש שעולה לאוויר, אתם גם יכולים לכתוב לנו:

Olim.kita@smkb.ac.il

קובי: תודה בני, אתה אלוף.

